

ELU PÜSIB TÄNU SOLIDAARSELE TUNDELE

Üks ütlus väljendab end nii, öeldes: “Vajadus sunnib, kohustab”. Ja kindlapeale, kui olend leiab end vajaduse hädaabi, abi, ühtsuse, osavõtu situatsioonis, siis on ta “sunnitud, kohustatud” -siinkohal on see sõna vaieldav- otsima hoiakuid, žeste, osavõttu, arendamisi, adaptatsioone... Kui neid vajadusi ei oleks, siis ei näeks ta kohustust aktiveerida neid ressursse.

Kui otsime -selle mudeli baasil- midagi universaalsemat, siis võiksime ilmselgelt öelda, et oleme vajadustega olendid. Usun, et siin kahtlust ei ole. Ühed vajavad rohkem, teised vajavad vähem, kuid igalühel on tema vajadus, põhjus, miks ta on tulnud: sest maailm vajab teda.

Ja selleks, et täita oma missiooni, selleks vajab ta osalemist, tegutsemist, tuge, oma panuse andmist, koostööd, kuulamist!...

Elu ei koosne pealtvaatajatest! See on oslemise, osavõtu ainulaadne sündmus!

Kui olend võtab sisse pealtvaataja positsiooni, siis ta pidurdub oma kohustuses, muutub kohtunikuks, arendab eelhoiakuid, muutub katkematuks kriitikuks ja loob teistes kestva kahtluse tunnet olla jälgimise all.

Pealtvaatajal on kalduvus elada teiste maine kaotusest. Kena!, see mida tema peab maine kaotuseks. Ta ei esita oma projekti, ei põhjenda oma osalust, ei selgita oma kohalolu.

Vajadus, mis olendil on universumitest, müsteeriumitest, võtta omaks, teha enda osaks kõik, mida talle pakutakse tema missiooni täitmiseks..., peab innustama, õhutama selget osalust, ilmselget kohustust, kokkulepet.

Kuid on nii et, enamikel juhtudel, selle teise fraasi tõttu, mis ütleb: *“It is not my problem”*, *“see ei ole minu probleem”* -ja kuna see ei ole minu probleem, siis ei ole probleem kellegi oma, olgugi, et pole teada, mis see “see” probleem õigupoolest on-, seega kaldutakse, igas situatsioonis, kaasaegses inimtegevuses, olema pealtvaataja.

“Ei ole minu probleem... Mul on oma probleemidegagi küllalt tegemist”.

Ja nii aina edasi, seatakse sisse mitte-solidaarsuse ahel, ”mitte-osavõttev”, trööstitult vaikne, justnagu üritades üle olla jumalikust vaikusel. Uskumatu!...

Aga tösi.

Oleme Loomingu parlament, monoloog; mis oma kõneosavas grandioossuses, ilmselgelt, kasutab vaikusel verbi, kuid oma loominguulises tegutsemises loob kasvandikke -elu!, mis väljendab ja väljendab!... seda Müstilise toimimise algupära.

Ja niiviisi, tundmused, afektid, emotsioonid, üllatused, avastused, tunde hetked... muutuvad väljendusteks; muutuvad Loomingu Väljendusteks.

Kuid kui olend võtab sisse pealtvaataja positsiooni..., siis tema osa jääb lõpetamata. Ja sedamööda, kuidas tema osa jääb lõpetamata, jätab see lõpetamata ka teiste osa.

Sest igaüks sõltub kõikidest. Sest elu püsib vajaliku atraktsiooni solidarsel tundes.

«Sest elu püsib tänu solidarsel tundele».

Käesoleval, praegusel inimkogukonnal on jultunud visadus näidata oma võimu ja oma destruktivset võimet. Tal on jultunud visadus panna meid nägema halastamatut vajadust kannatuse järele. Tal on obsessiivne vajadus... näidata meile surma, kui tõelist elu tähendust.

Tänane inimkogukond palub meilt individualistlikku osavõttu protagonistina, radikaalsena, kohtumõistjana, eelhoiakutega!, võimetuna kuulama, ja ainult egokeskselt muretsema, iga indiviid omaenese, omaenese, omaenese... pärast.

Teised ei tule arvesse.

Ja niiviisi, ükskõik missugune vahejuhtum, mis ei ole päri tema enda, "omaenese, omaenese"-ga..., on motiiviks vägivaldale, mõttele, sõnale või teole!

Elu tähenduseks on elamine, ja tema rakenduseks on rahuloluga, heatahtlikkuses teenimine meie võimete, ressursside... ja vajaduste baasil, mida keskkond, ümbritsev eneses kannab.

Elu olendid, loodud heatahtlikuses, rahulolus; rahulolu, heatahtlikkuse poole...

Tee lõpmatuse poole ei ole allakäik, ei ole takerdumine...; see on meie teadvuse avardamine, mis on üle meie tahtmistest, ihalustest, selleks, et saavutada elu armastajate tähendus..., mis, armastusväärsega teenimise baasil, võtab vastu mõlemapoolselt, retsiprookselt, külluses.

Mis armastusväärsega teenimise baasil võtab vastu mõlemapoolselt, retsiprookselt, külluses.

Toetame mingit kestvate valude seisundit, selle asemel, et olla kestvas lõputute rahulolude seisundis.

Ja mis on kõige enam murettekitavam: sellest ei tunta puudust, isegi pigem -kroonilise, kestva egoismi protsessi tõttu-, "normaalne" on muutunud dekadentseks, hävivaks, kus "kõik on sobilik!".

Hoolitsemine, respekt, osavõtt, solidaarne abi, selgitamine, aktsepteerimine... näivad olevat vanad reliikviad, vanadest aegadest, või mingid teised abstraktsed juurdlemised.

Kui inimene suudab juba materialiseerida ükskõik missuguse unelma, ja "leib on leib" ja selles ei ole midagi enam, kus "vein on vein" ja selles ei ole midagi enam..., siis kaotab ta eukaristilise visiooni leivast kui "kehast" ja veinist kui "verest". Ta kaotab fantaasia, poemi, värsside oreoli.

Ja jah, jah, jah. Jah, ma võin näha mingit emotsiooni prootonites, interaktsioonis neurotransmitteritega. Jah. Ma võin seda näha. Aga mis see on, mida ma näen? On see põhjus, selle emotsiooni päritolu? Või

mittemateriaalse emotsionaalsed tagajärjed..., mis tekitavad elu loominguulise teadvuse?

Jah; on piisavalt materialistlikke seletusi -ilma vähimagi öhkamise, hinguse tundemärgita-, et anda globaliseeritud selgitus ükskõik missuguse sündmuse kohta.

Näiks nagu materia oli alguseks, pärinemise algeks, struktuuriks... ja ei eksiteerinud laule, linnud olid vait, ja ei ole näriliste kröbinat või jäneste röömsat teed. Pole vaja. Kõigele on oma selgitus..., see, mida väsimatult otsitakse, et õigustada domineerimist, kontrolli, käsklust, ja tõenäoliselt ei võta kaua aega, mil inimolend, inimlik on elu looja; "rajaja".

Kaua võtab veel aega selliste tekstide ilmumine, mille järgi inimene, alguses, lõi taeva ja maa ja pani paika kuu, kui heleda tähe, et päevi väarikaks muuta? Ja ühel hiilgehetkel lõi vee, ja koos sellega säras ka tema igapäevane hügieen. Ning ta muutis selle joodavaks ja "mittejoodavaks", väärtusetuks, tühiseks.

Ja nagu oli vajalik, siis lõi ta orjad, kes tarbisid, kes kulutasid, kes jõudsid vaevalt taaruda ühest päevast teise, et härrad, teadjad, üli-võimekad mõtlejad võiksid jätkata oma tööga, et organiseerida ja luua maailma nende endi järgi.

Võib tunduda fiktsioonina, kuid, minemata kaugemale, siis hiljuti ühe maa president ütles, et tegelikult oli Jumal imbetsill; mingi konverentsi lõppsõnas, kus ta tegi ettepaneku piiskopid maha lüüa, kuna need ei kõlvanud kuhugi. Filipiinide president Duterte, täna, on üks näide teiste seas, keda, maailm rahulolutundega kontempleerib, juskui too oleks mingi juht, giid, keda järgida. Tema kombestiku puhastusel on juba üle 9000 märgi. See on üks näide.

Ühed teevad seda suurelt, nagu tema, hellitatud kõigi poolt. Teised, igapäevased, anonüümseks jäävad, teevad seda just niiviisi, kaitses: "*Mina see ei olnud. See ei ole minu probleem*"...

See muretu osalemine ja lihtne sissepääs võõra-, teise üle kohtumõistmisesse soodustab aina enam teatud võimalikkust..., mille triumfiks on elule lõpu tegemine.

Jah, kindlapeale, kogu see protsess võib olla väga alarmeeriv, aga nagu ütleb Islam: "Jumal on suur!" ja näitab meile väga väikeste intsidentidega hävingu, milleks ollakse võimelised, suurust.

Vaid mõned milligrammid rikastatud uraani -milligrammi- on võimelised täielikult panna surema terveid linnu. Nii väike! Nii vähe!

Nii et, kui me ei avarda väikest, kui me ei kuula koid krabistamas palgi sees, mis toetab pörandat, lage, siis varsti oleme draamatilise varingu all!

Oli nii väike see puukoi!... Kuid nõrgestas struktuure ja ühel päeval need ei jõudnud enam. Ja kukkusid inimestele peale seinad ja laed, ning vajusid kokku pörandad.

Hiljem tulid kaeblemised, hiljem tuli nutt, hiljem tulid normid: lõpetada surnuaias või tuhastatud kollapsina ilma mingi võimaluseta edaspidiseks.

Näib... -võib-olla selles ülepaisutatud planeeringus-, et see vajab hädasti korrastamist!, liikumist teistes suundades, iga hetke puhtus!, lepitamatut või puhast, plekitut paindlikkust, referentside otsimist!..., millega on võimalik elu, kui sellist seostada, ja mitte sellist elu, mis valmistab end ette surmaks.

Ihaldame elu, mis valmistub elama!; mis imetleb piiritult lille parfüümi, päikesetõusu värve, loojangu ekstaasi, öö hoomamatust!...

Kindlapeale on palju paluda, nendes tänastes koordinaatides, et avardataks oma visioone, et kuulataks soovitusi... Võib-olla on palju paluda, täna, parandada, korrigeerida, selgitada, ergutada, usaldada!!... midagi või kedagi, kes ei ole "minaise" -mis lõpeb kiiresti läbikukkumisega-.

Ja lõpetab varsti läbikukkumisega, kui usaldatakse ainult iseenda pertseptsiooni, sest me ei ole Üks, oleme Kõik. Me ei ole Üks, oleme Kõik.

Kahtluseta, öelda seda valitsevale individualismile on ülepingutatud!; peaaegu et barbaarsus. Kuid kindlapeale "mitte ükski nahakarvake ei liigu ilma Loova Müsteeriumi, Elu Loomingu heakskiiduta".

Nii et siis jääda kõrgiks personaalne sõltumatus, ülbus, et “mina olen selline”, kangekaelne obsessioon suruda peale oma kriteeriume juhivad meid vaid surnuaeda.

Kõik me vajame üksteist; oleme hädavajalikud meie müsteeriumi ellu viimiseks.

Mitte ükski detail -mitte ükski detail!- ei ole mittevajalik.

Kõike tuleb arvesse võtta, kõik on kõlbulik elu igaveseks kompositsiooniks.

Ta ei arvesta allahindlustega, ega edasilükkamistega, ega laenudega, ega hüpoteekidega. Kõik puhtalt käepeale, et võiks saada jutustatud ilma ajaloota!... ja võiks olla ilmselge koos tunnistuse andmisega.

See on Elu.
